

8 Mart röportajları

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz?

İsmin **Besey Sazpınar** 1984 'ten beri İsviçre'de yaşamaktayım, evliyim , 2 çocuk annesiyim ,1991 'den beri eşimle birlikte aile şirketimizi işletmekteyiz.

Burada göçmen bir kadın olarak işletmecilik yapmanın zorlukları nelerdir?

Tabii ki ticaret yapmanın belirli kuralları ve beraberinde getirdiği zorluklar var.Biz ilk başladığımızda çok zorluklarla karşılaştık. Yeteri kadar dil bilmemek, hukuki işleyiş hakkında yeteri bilgiye sahip olmaktan kaynaklı sorunlar yaşıyorduk, ama şimdi bunların hepsi geride kaldı.

Bir emekçi kadın olarak dili, kültürü ayrı olan bir ülkede çalışmak ve ayakta durmak ne gibi şartları gerektiriyor?

Bir kadın olarak, bunları başardığım için kendimle ve ailemle gurur duyuyorum.Ayakta kalabilmek ve başarılı olmak içinse diyaloga açık olunması ve eleştirilerden bir sonuç çıkarılması gerektiği kanısındayım. Bunlar kendiliğinden başarıyı getirecektir.

Buradaki çalışma koşullarından memnun musunuz?

Ben kendi adıma memnunum.

Türkiyeli göçmen kadınların buradaki hayata katılımını yeterli buluyor musunuz?

Hayır bulmuyorum, bir çoğu buradaki yaşam içinde aktif değil. Birçok kadınımlar kendilerini yaşamdan soyutlanmış durumdadır ,tabii ki , bunun dışında yeni yetişen genç kesimi ayırt etmemiz gerekiyor .Hayat içinde aktif olmak istiyorsak, daha çok çaba sarf etmemiz gerekiyor.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili bir mesajınız var mı?

Ben bütün kadınlara üretime katılmalarını sosyal özgürlüklerini kendisinin kazanmasını ve hayatın içinde aktif olmalarını istiyorum.Erkek Eşit işe Eşit Ücret talep etmelerini yaşamda erkeğin zevk aracı olmaktan çıkmasını , düşündüğünü dile getirmesi ve eşit haklara sahip olmalarını istiyorum. Dünyadaki bütün kadınlara, sınıf sömürsünün olmadığı özgür gelecek temenni ediyorum yayın hayatınızın devamını diliyorum.

Kendinizi okuyucularımıza kısaca tanıtır mısınız?

İsmin **Nilüfer Ercan** 1977 İstanbul doğumluyum

,aslen Dersimliyim anokulu ve Halk Dansları Eğitmenliği yapmaktayım 1.5 yıldır İsviçre'de siyasi sığınmacı olarak yaşamaktayım.

Siyasi sığınmacı bir kadın olarak, hangi zorlukları yaşıyorsunuz?

Bir kere kampta kalıyorum ve yalnız yaşıyorum. Kampta tek türkiyeli kadın olarak kendimi yalnız ve güvensiz hissediyorum. Hiç aklımın ucunda olma yan Mongolyalı bir kadınla aynı odayı paylaşmak zorundayım. Çok ilginçtir ki o arkadaşı da, türkiyeli diye vermişlerdi.Sürekli olarak kültür uyumsuzluğu, yaşıyorum. Kampta çok kötü bir şekilde psikolojik ve fiziki bir baskı altında hissediyorum kendimi. Büyük demir kapı, kalın demirler, sürekli olarak bizlere gözetim altında olduğumuz izlenimini veriyor. Bu düşünceyi, sana kampta çok yaygın bir şekilde hissettiriyorlar, düşünün ki ,kendime ait odamın anahtarı bile yok.

Devletin sizin için gösterdiği entegrasyon çabasını yeterli buluyormusunuz?

Ben yetersiz buluyorum , sadece günlük hayatı idame ettireceğiniz şekilde size yardım ediyorlar. Ben kendimi yetersiz gördüğüm konularda yardım kuruluşlarından destek alıyorum.Bana göre Entegrasyon , dil kursu vererek sağlanmaz. Önce yaşadığımız ülkenin kültürünü ve halkını bizlere öğretmeliler. Bunun daha faydalı olacağına inanıyorum. Ayrıca sosyal danışmaların yönlendirici ve teşvik edici olmalarını istiyorum.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili olarak mesajınız var mıdır?

Avrupa'da oluşumuzdan ötürü , Türkiye'de yaşadığımız coşkuyu burada yakalayamıyoruz maalesef, ben burada birçok şeyin göstermelik ve günü kurtarmak için yapıldığı , günün önemine uygun olarak davranılmadığı kanısındayım.Tabii ki, türkiyeli kadınlar sınıf baskısı ve cinsel ayrımcılığı hayatın her alanında çok yoğun şekilde hissediyorlar, dolayısıyla Türkiye'de mücadele etmek gereği kendiliğinden ortaya çıkıyor. Türkiyeli kadınlar toplumda ve çalışma hayatında , sistem tarafından sürekli eziliyor ama, bunun yanında burada yaşayan bütün kadınlarda, büyük haksızlığa , cinsel sömürüye yoğun bir şekilde maruz kalıyorlar. Ama çok gariptir ki , çok rahat davranıyorlar.Ben herkesin kendi toprağında mücadele etmesinden yanayım.Bütün kadınları emekçi görüyorum.

(Röportaj: Ata SALDIRAN / Biel)

Osmanlı Döneminde kadın hakları mücadelesi

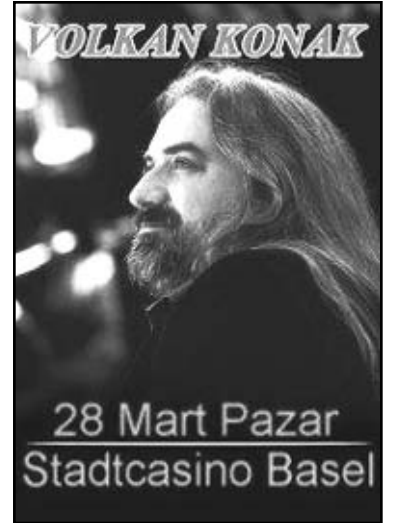
Kadınlar sanılanın aksine her dönemde haklarını aramak için çaba sarf etmişler, mahkemelere başvurmuşlardır. Bu durum Osmanlı toplumunda da geçerliydi. Ama adli işlemler harç ödemeyi gerektirdiğinden yoksul kadınlar dava açma haklarını pek fazla kullanamadılar.

Osmanlı kadınları haklarını aramak için mahkemelere başvurmadan kaçınmamışlardır. Bu haklar daha çok orta sınıf mensuplarınca, özellikle babalarını ve kocalarını kaybeden, güçlü akrabalık bağı olma yan kadınlar tarafından kullanılmıştır. Daha üst sınıftan kadınlar ise, hukuki anlaşmazlıkları çözmek için, gayri resmi ilişkileri ve erkek akrabalarının toplumsal nüfuzlarını kullanmayı tercih etmişlerdir. Adli işlemler harç ödemeyi gerektirdiğinden tabii ki, yoksullar ve köleler bu haktan pek yararlanamamışlardır. Ayrıca davacıların güvenilir tanık bulma zorunluluğu da bu grupları dava açmaktan vazgeçirmiş olabilir. Yerel kadı mahkemeleri anlaşmazlıklarda başvurulan tek kurum değildi. Kadınların yolsuzluk yapması, görevini kötüye kullanması durumunda son başvuru makamı, padişah adına adaletin dağıtıldığı, resmi bir adalet dairesi olan Divan-ı Hümayun'du. 17. yüzyılın ikinci yarısından itibaren Divan-ı Hümayun'a başvurarak sultanın adaletinden yararlanma isteği, reayaya, vergi ödeyen tebaaya da tanınmaya başladı. Ancak İstanbul'a gelme zorunluluğu adalet aramayı çok pahalı ve zaman alıcı yapmıştır. Başvurular aynı zamanda Şikayet Defterleri'ne kaydediliyordu. Kadı Kayıtları ve Şikayet Defterleri adı verilen bu türden kayıtlar, Osmanlı'daki kadın erkek herkesin ne türden sorunları olduğunu gösteren önemli belgelerdir. Örneğin çok küçük yaşta babasını kaybeden Afife adlı bir kadın, on yıl sonra evlendiğinde, mahkemeye giderek, babasının mirasından kendisine düşen payın verilmediği gerekçesiyle, annesine ve annesinin kocasına 1702 yılında dava açmıştır. Bu kayıtlardan, kadınların daha çok miras, velayet, evlenme ve boşanma, malla ilgili anlaşmazlıklar gibi sorunlarla uğraştıklarını görebiliyoruz. Ticaretle uğraşan kadınlar ise tüccarların borçlarını ödemediklerinden yakınarak, adaletin yerine getirilmesini isteyen başvurularda bulunmuşlardır.

BASEL'DE VOLKAN KONAK KONSERİ

LÖSEMİLİ ÇOCUKLAR YARARINA YARDIM KONSERİ

Ünlü sanatçı **Volkan KONAK** , 28 Mart Pazar günü, Basel **STADT-CASINO** 'da sevenleriyle buluşacak.Türkiye'deki lösemili çocuklar yararına düzenlenecek olan konser; akşam saat **20.30**'da başlayacak.Konsere gitmek için, biletlerinizi Starticket, **ÖZGÜR KİTABEVİ,MANOR,SBB** 'den temin edebilirsiniz. **KONSER YERİ :** STADTCASINO,Steinenberg 14 , Barfüsserplatz . CH 4051 BASEL **KONTAK TELEFON:** **0041 79 829 99 04.** (Ayrıca biletlerinizi **www.starticket.ch** adresinden de temin edebilirsiniz...

Yaşar Atan

HESTİYA'nın EVRENSEL ATEŞİ

Olimposlu tanrıça **Hestiya** (Hestia), aile denen o kutsal **Ocak**'ın tanrıçasıydı. -Zaten Latince adı **Vesta**, "Aile Ocağı" anlamına geliyordu...

Olimpos'ta oturan tanrı ve tanrıçaların en alçak-gönüllüsü, en sessizi olan Hestiya, Baştanrı Zeus'un ve karısı Hera'nın da ablasıydı. Ailenin ilk doğan en büyük kızı olarak, tanrı ve tanrıça olan bütün kardeşleri ona büyük bir hayranlık ve sevgi duyuyorlardı... Ağır ve suskun bir dağ örneği, sessiz yaşamıyla diğer tanrı ve tanrısal yaratıkların gözünde de saygın bir yeri vardı. Hestiya, birşey açıklamak isterse, o her tür gösterişten uzak duruşuyla, doğrudan söyleyiverirdi. Çoğu zaman da sessizliğiyle anlatırdı içinden geçenleri. O yüzden yalnız Olimpos'ta değil, özellikle insanların dünyasında da dillere düşmüş bir efsanesi yoktu.Bu yüzden **efsane lerile belleklerde yaşamıyordu, ama sınırsız külllenmiş bir kor gibi, insanlığın ortak bilincinde yaşayan o dile gelmez güzelim Altınçağ'ın simgesiydi....**

Olimposlu tanrı ve tanrıçaların tantanalı ve gösterişli yaşamlarından da uzak durdu hep... Çünkü kendini beğenme yada beğendirme gibi bir kaygısı yoktu onun... Tanrıçaların en saygını Hestiya, bütün güzelliğine karşın çapkın ve de ayran gönüllü tanrılarından hep uzak durdu. Onunla evlenmek için yanıp tutuşan deniz tanrısı Poseydon'a da, müzisyen Apollon'a da, hele yakışıklı çenebaz tanrı Hermes'e de hiçbir zaman yüz-gönül vermezdi...

Birgün Olimpos tanrıları ülkesinin bayırlarından birinde gene kendi halinde gezinirken, birara müzisyen ve ozan tanrı **Apollon**'la denizler tanrısı **Poseydon**'un

kendine doğru geldiklerini gördü. Onların gelişlerinden pek bir kaygı yada tedirginlik duymadı ilk anlarda. Ne var ki tam yanına yaklaşmış yüz yüze geldiklerinde, her iki tanrı da hem dilleriyle, hem elleriyle ona sarkıntılık etmeye kalktılar!.. Böylesi davranışlardan ve onların kafalarından geçen şeylerden uzak yaşayan bir tanrıça olduğu için, var gücüyle koşup onlardan uzaklaştı. Soluk soluğa doğruca kardeşi Baştanrı Zeus'un sarayına dayandı... Kan ter içinde ve tepeden tırnağa öfke kesilmiş Hestiya, olup bitenleri zar zor anlatmaya çalıştı. Gerçekten de kardeşi Zeus, onun böylesi durumlara düştüğünü görmemişti hiç!... İlkin onu biraz yatıştırılmaya, öfkesini dindirmeye çalıştı... Sonunda Hestiya; Baştanrı'nın başının üstüne koydu elini ve bundan sonra da hep böyle dokunulmamış bakır kalacağı konusunda cehennemin Stiks ırmağı üzerine üst üste ant içti... Ve çapkın tanrılara karşı kendisini korumasını istedi ondan ... Artık Olimpos Tanrıları ülkesinde de oturamayacağı bundan böyle... "Bir tek sana söylüyorum, kardeşim Zeus," dedi uzaklara bakarak. "**Çok zamandır hep düşünüyordum... Artık bundan böyle insanların içinde, şu aşağıdaki dünyada yaşayacağım. Yakacağım bir ateşin çevresinde onları toplayıp ısıtacağım. Onların Altınçağ'ına ben de ortak olacağım....**" Bu sözlerden Baştanrı Zeus pek fazla birşey anlamadı ama çok saygı duyduğu kardeşi Hestiya'ya bir buyruk dayatmak da

istemedi.

Gerçekten de dünyamıza gelip yerleşen tanrıça Hestiya, aile ocaklarında hiç sönmeyen yanan ve bütün aileyi sessizce ısıtan bir ateşe dönüştü. O yüzden de zaten her ailenin ocağında yanan ateş, hep sessiz yanardı. Nice harlarsa da onun sıcaklığına ve doyumlu hazzına yalnızca o aile içindekiler ulaşabilirdi. Ne var ki bu ateş, öylesine bereketli ve güçlüydü ki, o aileye gönülden katılan ve onunla bütünleşen bütün aile topluluklarını da eşit olarak, aynı ayarda ısıtır, tutuşturdu. Ve onları kendi aralarında aşkla kaynaştırırdı... Onları elele üretmeyi, ürettiklerini de kardeşçe bölüşmeyi öğretirdi...

Zaman içinde Hestiya'nın tek tek aile ocaklarında hiç sönmeyen yanan bu sessiz ateşi, bütün kent krallıklarının her birinde yanan ortak ve tek bir ocağın ateşine dönüşecekti. Birbirleriyle bütünleşen ailelere koşut olarak haliyle onların ateşleri de bütünleşecekti. O yüzden hiç sönmeyen yanan o ateşin ısıttığı Hestiya'nın tapınağında buluşan göçmenler, yoksullar, uzaklardan gelen konuklar; zaman içinde ortak yaşayıp ortak ısınan büyük bir ailenin çekirdeğini oluşturacaktı... Ve bu tapınaklara da "**Pritana Ocağı**" denilecekti... Bu ocaklar artık bütün Yunanistan kentlerine yayılacaktı... Ve bir süre sonra İtalya'ya da geçecekti. Pritana Ocağı'nda bir süre ortaklaşa yaşayıp ısınan insanlar, kendilerine yeni barınaklar yaptıklarında, Hestiya'nın bu herkesi ortak ettiği ateşinden bir kıvılcım alıp yeni ocaklarına ocaklarına götürceklerdi...

Yüzyıllar sonra Hestiya'nın ateşi; tek bir ülkenin değil, giderek artık bütün ülkelerin ortak ve kardeşçe ısındıkları tek bir ocağın ateşine dönüşecekti. Ve bütün dünya halkları; yalnız halklar değil, bütün dünyadaki canlılar; bu tek ve sessiz ocağın çevresinde toplanıp gelip geçmiş bütün insanların o güzelim barış içinde, elele üretip kardeşçe bölüşme düşünüşü gerçekleştireceklerdi dünyamızda. Gene zaman içinde, bu tek ocağın çevresinde yalnızca bütün insanlık değil, Olimposlu bütün tanrıları da toplanacaklar ve insanlarla kaynaşıp tek bir aileye dönüşeceklerdi...

Baştanrı Zeus; kız kardeşi tanrıça Hestiya'nın bütün dünya halklarını kaynaştırıp tek halka dönüştüren o sessiz ve ölümsüz ateşinin gücünü kanıtlamak için, birgün dünyanın en batı ucundan ve de en doğu ucundan birer kartal salacaktı gökyüzüne... Ve bu iki kartal; tek başlarına uça uça gelecekler ve Hestiya'nın herkese cucak açan ateşinin yandığı tek bir Aile Ocağı'nda buluşacaklardı...